

*Verhalen die
Zijn Kracht
weergeven*

God en de hoogopgeleide

E u n i c e A n i t a

Highly Favored Publishing

Nederland

Oorspronkelijke titel: Stories to tell to show His Greatness
Ondertitel: God working through the highly educated
Copyright © 2015 **Eunice Anita**
Publicatie door AuthorHouse UK
www.authorhouse.co.uk

Verhalen die Zijn Kracht weergeven

God en de hoogopgeleide

Nederlandse vertaling © 2015 **Eunice Anita**
Nederlandse uitgave door Highly Favored Publishing
www.highlyfavored.nl

Alle rechten voorbehouden. Geen enkel deel van deze publicatie mag gereproduceerd, verspreid of verzonden worden in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

De Bijbelteksten in deze uitgave zijn ontleend aan *De Nieuwe Bijbelvertaling*,
Copyright © Nederlandse Bijbelgenootschap 2004/2007

Ontwerp omslag © 2015 Dennet Offerman
Book Layout © 2014 BookDesignTemplates.com

Geprint in Nederland

ISBN 978-94-92266-00-2
NUR 402

Vanwege de dynamische aard van het Internet, webadressen of koppelingen in dit boek zijn mogelijk gewijzigd sinds de publicatie en zijn misschien niet langer geldig.

INHOUD

INLEIDING.....	i
HET BEGIN.....	1
1.1 Introductie.....	1
1.2 Het begin.....	2
1.3 De namen van onze kinderen	12
1.4 De Diamant	14
1.5 Het bijwonen van een tweede dienst	21
1.6 Het antwoord.....	24
KENNISMAKING MET DE HEILIGE GEEST	29
2.1 Wat gebeurt er?	29
2.2 De rol van de familie huis	33
2.3 De gave van spreken in tongentaal in werking	36
2.4 Laat los, geef de controle aan God	40
2.5 Wiskunde met een hemelse tint.....	44
DE HEILIGE GEEST AAN HET STUUR.....	47
3.1 De zalving voor de dansbediening	47
3.2 Het aanroepen van de serafijnen	53
3.3 Gebedssessies thuis	55
3.4 Gehoorzaamheid is belangrijk.....	58
3.5 Een profetie voor Curaçao.....	61

DE ZALVING IN NEDERLAND	63
4.1 Introductie	63
4.2 Terug bij het begin?.....	65
4.3 Vleugels van vuur.....	70
4.4 Wat een openbaring.....	72
4.5 Het vervolg.....	75
DE TALENTEN DIE JIJ HEBT	79
5.1 Introductie	79
5.2 Twee categorieën van leiderschap	80
5.3 De gaven van de Vader.....	82
CONCLUSIE	89
CONTACTGEGEVENS	93
MEER STOF TOT DENKEN	95
OVER DE AUTEUR	99
EINDNOTEN EN REFERENTIES.....	101

INLEIDING

Hoogopgeleide mensen hebben de neiging om te geloven dat alles wat zij hebben bereikt in hun leven alleen te danken is aan hun harde werk. Ik moet toegeven dat ik ook die gedachte had. Natuurlijk, vergeet jij niet de inspanningen die jouw ouders hebben gedaan om jou te helpen, de collega studenten die weleens hebben geholpen, enzovoort. Ik heb het niet over de arme stakkers, aan wie men snel denkt, dat met een helpende hand er goed vanaf zijn gekomen. Er zijn veel van zulke verhalen geschreven en gefilmd. Ik heb het over de middenklasse en aristocratische familie die hun kinderen ondersteunen; ze naar de beste scholen sturen die zij kunnen betalen, enzovoort.

De Organisation for Economic Co-operation and Development, kort OESO, gebruikt de indeling van opleidingsniveau in overeenstemming met de International Standard Classification van onderwijs (ISCED) als basis voor haar onderzoeken en publicaties betreffende de onderwijssector¹. De ISCED classificeert het onderwijssysteem in drie algemene niveaus zijnde de primaire, secundaire en het tertiaire niveau.

Het tertiair niveau, dat is opgesplitst in de drie sub-secties type A, type B en geavanceerd onderzoek kwalificaties (“advanced research qualifications”), wordt beschreven als het niveau waarmee de nodige beroepsmatige, praktische, technische of theoretische kennis wordt verkregen die de hoogopgeleide persoon nodig heeft om te kunnen functioneren in het gebied dat hij/zij heeft uitgekozen. Het geavanceerde onderzoeksprogramma heeft een focus op origineel onderzoek en geavanceerde studie. Kort gezegd, zijn hoogopgeleiden de personen die een niveau van tertiair onderwijs hebben voltooid. Volgens de OESO publicatie *Education at a Glance 2014*² was het percentage van de hoogst opgeleide personen in de onderzochte periode en in de leeftijdscategorie vijftientig tot vierenzestig jaar, voor de OESO-landen gelijk aan drieëndertig procent, negenentwintig procent voor de landen van de Europese Unie en zevenentwintig procent voor de G20-landen.

Wat is de gemeenschappelijke overeenkomst tussen al deze hoogopgeleide personen en mijn persoon? Wij hebben allemaal geleerd tijdens onze studies dat voor alles in het leven er een uitleg is in het natuurlijke. Of het nu een kwestie is op het gebied van natuurwetenschappen, technische wetenschappen, technologie, gezondheid, medische wetenschap, landbouw of sociale wetenschappen. Zij kunnen allemaal worden geanalyseerd of verklaard door de verschillende theorieën die wij hebben geleerd. Tendensen zoals immigratie of migratie, de inflatie, de devaluatie van valuta's, "El Niño" en "La Niña" en verschillende andere situaties worden geanalyseerd met de natuurlijke. Begrijp mij niet verkeerd, er is niets verkeerd met al die analyses en uitleg.

De vraag is eerder, waar kwam al de wijsheid van alle ontwikkelaars van alle theorieën vandaan? Waar komt jouw eigen wijsheid vandaan? Misschien, erfenis van zachte vaardigheden? Indien ja, waar hebben jouw ouders of grootouders hun wijsheid vandaan verkregen? Beschouw jij alle kennis en wijsheid in jouw familie als een zegen? Ooit afgevraagd wat het doel is van zulke zegeningen binnen jouw familie? Een heleboel vragen, zijn het niet? Deze vragen en de antwoorden op die vragen zijn om jou te leiden in het onderwerp van dit boek, Adonai^A en de hoogopgeleide.

Adonai was en is nog steeds aan het werk door jou en mij, de hoogst opgeleide personen, zonder dat wij ervan bewust zijn. Het komt misschien heel raar over als jij deze woorden leest en erover nadenkt, maar dat is de realiteit. Nu wij de eindtijd naderen, zoals wordt beschreven in de Bijbel in het boek Openbaring, dat de opleving onderweg was en is aangekomen, roept Adonai zijn volk op om naar buiten te treden en zijn woord te verkondigen.

Een keer vroeg een collega aan mij: "*Geloof jij in Jezus?*" Op mijn bevestigend antwoord reageerde hij met de opmerking "*Nou, dat is ongebruikelijk. De meeste mensen die ik ken met jouw niveau van kennis en ervaring, geloven niet in Jezus.*" Mijn reactie op dat moment was een eenvoudige "*Ah, het is hun keuze*". Later realiseerde ik mij dat ik het verkeerd had. Het was niet hun keuze, integendeel, de tijd was nog niet rijp voor hen om te worden geactiveerd voor het Koninkrijk van God. Ik maakte ooit deel uit van de groep die in een God geloofde waarvan alleen geschreven was in de Bijbel, echter nu weet ik dat Hij leeft, en niet zomaar leeft, maar springlevend is in ons midden. Helaas zijn veel

^A Adonai: Hebreeuwse naam voor de God van Israël

gezinnen in de midden- en hogere klasse, en niet te vergeten de hoogopgeleide mensen, de essentie van het leven vergeten.

Zij zijn Jezus vergeten. In dit boek wil ik illustreren hoe de mensen in het midden en hogere klasse leven en denken over het leven en gebaseerd op sommige levenservaringen die ik wil delen met jou aangeven waarom wij, als hoogopgeleide mensen met wortels in het midden en hogere klasse samenleving, terug moeten gaan naar Adonai, naar Jezus wie ook ons heeft gered. Jij zult mijn verhaal lezen. Wat is er met mij gebeurd? Hoe zijn mijn opvattingen over het leven veranderd? Hoe beleef ik tegenwoordig de Almachtige God?

Ik draag dit boek op aan Adonai, mijn Verlosser, mijn Genezer en mijn Bevrijder daar Hij en Hij alleen mij heeft geïnspireerd om dit boek te schrijven. De plannen en de wil zijn van Hem. De ervaringen zijn van mij. Een ding waar ik nu zeker van ben, is dat Hij mij heeft gemaakt voor een doel en mij opdroeg om dit boek te schrijven voor een reden.

Moge Adonai jullie allen zegenen.

Eunice Anita

HET BEGIN

1.1 Introductie

Ooit afgevraagd waarom er van alles gebeurt in jouw leven? Waarom lijkt alles verkeerd te gaan terwijl jij probeert om alles te doen wat juist is? Of, alles gaat goed en toch voel jij nog steeds een leegte in jouw hart en jouw ziel? Jij hebt de perfecte familie, perfecte baan en hobby, maar nog steeds ontbreekt er iets? Ik kan jou vertellen dat dit een paar van de gedachten waren die ik had. Op enig moment was er een keerpunt in mijn leven. Wat met mij gebeurde, was niet wat ik ooit heb gedacht of verwacht.

Ik ben geboren in de late jaren zeventig en ik groeide op samen met twee broers, mijn oudere zus, moeder en vader. Ik had wat velen zouden benoemen als de perfecte kindertijd. Geen zorgen over voedsel, kleding of vervoer. Alles werd geregeld door mijn ouders. Mijn vader had een goede baan en mijn moeder nam de beslissing om te stoppen met werken om thuis te blijven en zorgen voor haar kinderen. Er waren een heleboel activiteiten die wij samen, als familie, organiseerden en uitvoerden.

Wij reisden regelmatig, zodat gezegd kan worden, er waren geen zorgen. De manier waarop God werkt, kan niet worden geanalyseerd met of gevat worden door onze wereldse ideeën. Hij heeft zijn eigen manier van werken. Als menselijke wezens, moeten wij dit accepteren en Hem de plaats geven die Hij, alleen Hij, verdient in ons leven. Misschien denk jij nu dat dit een overdreven reactie is van mij. Ik moedig jou aan om verder te lezen. Wanneer jij klaar bent met dit hoofdstuk, vraag jezelf af of jij nog steeds het gevoel hebt dat de woorden in de introductie het gevolg zijn van een overdreven reactie van mijn kant.

1.2 Het begin

Zoals aangegeven in de inleiding had ik een perfecte jeugd, eigenlijk net als de meeste hoogst opgeleiden. In mijn kindertijd werd opgemerkt dat ik leiderschapsvaardigheden had, wat had geleid tot mijn benoeming als teamleider op kindniveau in de padvinderij. Aan de andere kant, in die periode werd ik door enkele volwassenen beschuldigd van een bazige en bevelhebbende houding. Ik had dat zo vaak gehoord dat ik besloten had om meer subtiel te worden en niet geïnteresseerd te zijn in het leiden van of de leiding nemen op welk gebied dan ook.

Nu weet ik dat kinderen op een jonge leeftijd de kwaliteiten tonen die God aan hen heeft gegeven. Het is aan de volwassenen om hen te begeleiden in het juiste gebruik van de giften die zij hebben ontvangen van God. Helaas, zoals in mijn geval, hebben volwassenen de neiging om kinderen te verbieden om datgene te doen waar zij goed in zijn, in de zin van gedrag, in plaats van hen te stimuleren en tevens begeleiding te geven voor passend gebruik van de gave.

Weet jij nog wat jij gisteren ten aanzien van een bepaald onderwerp of situatie hebt gedacht? Hoogst waarschijnlijk is jouw antwoord, ja. Wat als ik jou vraag naar een gedachte van een jaar geleden of uit jouw kindertijd. Weet jij dat nog? Nu ik op het pad loop dat God voor mij heeft ontworpen, kijk ik terug naar mijn leven en mijn ervaringen tot nu toe vanuit een ander perspectief. Ik wist niet dat wat wordt uitgesproken, leven krijgt. In de Geschriften, specifiek in Spreuken 18 vers 21, staat het duidelijk geschreven: "Woorden hebben macht over leven en dood, wie zijn tong koestert, plukt daarvan de vruchten." Ik zal jou illustreren hoe waar deze woorden zijn geweest in mijn leven. Een ding kan ik jou van verzekeren en dat is, onderschat niet wat een kind denkt of zegt.

Toen ik in de tweede klas van de basisschool (tegenwoordig groep 4) was, was ik op een bepaald moment moe van het zo lang wachten voordat de lerares mijn naam noemde als zij de presentielijst, welke gesorteerd was op achternamen, doornam. Ik dacht op een dag, wanneer ik trouw zal het worden met een kerel van wie de achternaam met de letter A begint. Op deze wijze, zullen mijn kinderen niet zo lang hoeven te wachten op hun beurt in de klas.

Herinner ik mij nog andere specifieke inspiratie die ik zou hebben gehad in die periode in mijn leven of als een tiener? NEE. Dit is de enige en ik benadruk de enige gedachten die ik heb gehad dat ik mij herinner uit mijn kinder- en tienerjaren. Het grappige was dat deze gedachte rond mijn achttiende verjaardag weer in mij naar boven is gekomen. Ik heb toen om mezelf gelachen en gedacht, wat een wens voor een meisje van zeven. Jaren later was ik getrouwd en enkele jaren daarna kreeg ik mijn eerste kind, een mooie dochter. Op een dag, bij het invullen van een registratieformulier voor mijn dochter, kwam het idee van het zeven jaar oud meisje op in mijn

gedachten en op dat moment realiseerde ik mij dat de gedachten van een kind weleens meer zou kunnen zijn dan alleen maar gevoelens. Jij raadt het goed, de achternaam van mijn man begint met een A, wat betekent dat mijn kinderen altijd bovenaan op een presentielijst van de klas, gesorteerd op achternaam, zullen voorkomen.

Ik ga even terug naar mijn opleiding want later zal blijken dat de weg die ik bewandeld heb, was het pad dat God voor mij heeft gekozen. Mijn school carrière verliep zonder grote problemen. Op de middelbare school had ik wat problemen met taallessen daar ik niet echt geïnteresseerd was in alle technische details zoals leestekens, accenten, enzovoort. Later toen ik besepte dat deze lessen nodig waren om te kunnen afstuderen, was ik van gedachten veranderd. Mijn favoriete lessen waren boekhouding, economie en wiskunde wat had geleid tot mijn keuze om boekhouding (accounting) en later controleleer (auditing) te studeren. Als studente had ik mijn studies gecombineerd met een aantal buitenschoolse activiteiten aan de Universiteit wat mij kennis en vaardigheden heeft gegeven op verschillende gebieden. Ik wist op dat moment niet dat al die kennis en vaardigheden van groot nut zouden zijn voor de kerkelijke instellingen waar God mij zou zenden om te assisteren. Na het afronden van mijn Bachelor studie, begon ik te werken op een Big-5^B, tegenwoordig een Big-4, accountantskantoor. Later had ik door het volgen van een

^B Big-5 auditkantoor was een verwijzing in de late 1990 's die gebruikt werd voor de accountants- en advieskantoren Arthur Anderson, Deloitte & Touch, Ernst & Young (E & Y), KPMG en Price Waterhoos Coopers (PWC). Na de opsplitsing en verkoop van de accountantskantoren van Arthur Anderson wordt verwezen naar de groep als de Big-4 accountants- en advieskantoren.

deeltijdstudie mijn Master graad behaald. Tot aan dit punt was het leven zoals velen zouden zeggen normaal.

Voordat ik verder ga, is het noodzakelijk om jou een beeld te geven van mijn geestelijk leven tot aan dat punt in mijn leven. Ik ben opgegroeid in een gezin die in de geestelijke zin verbonden was aan de Katholieke Kerk. De basisschool was ook geassocieerd met de Katholieke Kerk en gaf verschillende leringen en liedjes over Bijbelse onderwerpen. Mijn familie woonde op een regelmatige basis de zondagochtend diensten in de kerk bij en soms zelfs de dienst van zeven uur in de ochtend. Ik moet toegeven dat ik niet altijd gelukkig was met dit feit, maar wat kon een tiener nou doen.

Geloof in God de Vader, Jezus en de moeder Maria zoals gebruikelijk is in de Katholieke Kerk, was de gewoonte in de familie. Alles was goed in alle zin van het leven tot het moment dat mijn vader op een tragische manier overleed. Mijn familie was achtergebleven met vragen waarvan wij dachten dat deze nooit zouden worden beantwoord.

Nu ik dit boek aan het schrijven ben, heb ik alles wat er was gebeurd in perspectief kunnen plaatsen. Dit kan vreemd overkomen, daarom zal ik aangeven hoe ik deze openbaring ontving. Een paar dagen geleden luisterde ik naar het getuigenis van de dienaar van God Ruben Hernandez, auteur van het boek "*Herido pero aun Caminando*"³, die uitgelegd had dat hij zijn dochter op een tragische manier had verloren, terwijl hij al heel lang een dienaar van God is. Hij had vele zielen voor God gewonnen, maar toch had hij zijn dochter verloren. Hij had zichzelf afgevraagd hoe hij na deze tragedie zijn ziel zou kunnen vertellen om God niet te verlaten; Hoe kon hij zielen blijven winnen voor God. Ondanks alles, zei hij, wist hij dat God hem niet had verlaten.

Hij wist dat een prijs betaald moest worden om God te volgen en dat was zijn prijs. Dit getuigenis maakte indruk op mij.

Ik bleef nadenken over de manier waarop die dienaar had gezegd hoe zijn ziel te vertellen om te blijven vertrouwen op God. Plotseling, ging ik terug met mijn gedachten naar de tragedie in mijn familie en ik besepte dat, dat de prijs was die wij moesten betalen. Waarom? Het antwoord is simpel. De Almachtige God eist van mijn moeder, mijn zus, mijn broers en mij om Hem te dienen in geest en in waarheid. Ik moet zeggen dat het jaren heeft geduurd voordat wij dit beseften. Allereerst, moesten wij leren omgaan met de tragedie.

Jij zult nu denken dat een tragedie met jou of een geliefde moet of zal gebeuren; wees niet ongerust want dat idee kan jij gerust afschudden. Heb jij overwogen dat iemand in jouw familie, ga maar generaties terug, al de prijs voor jouw gezin heeft betaald? Gelieve de prijs die betaald is door Jezus aan het Kruis niet te verwarren met de prijs die moet worden betaald om Jezus te volgen, want Jezus had tot zijn discipelen gezegd om alles achter te laten om hem te volgen (Matteüs 4:18-22). Vandaag de dag zou de prijs om Jezus te volgen kunnen zijn, het achterlaten van wat jij altijd hebt gekend en/of aan gehecht bent, het verhuizen naar een ander land of continent om te werken als missionaris. Het is ook mogelijk dat de prijs die jij moet betalen betreft het stoppen met iets waaraan jij gehecht bent of gewoon het verzorgen van jouw collega burger, het openstellen van jouw huis als schuilplaats voor anderen of hulp bieden in de financiële of niet-financiële zin. Alleen God weet van wie en hoe Hij kan verzoeken om een prijs om Hem te volgen. Een ding heeft God beloofd dat Hij ons kosteloos zal geven en dat is Zijn Aanwezigheid die leidt tot bevrijding van ziekte en boze geest,

vreugde, vrede en alles wat een ander persoon niet kan bieden. Dit alles was onbekend voor mij en mijn familie in een eerder stadia van onze levens.

Mijn moeder een sterke vrouw van het geloof, moedigde ons, haar kinderen, aan om in God te vertrouwen en dat alles goed zou uitpakken ondanks de situatie waarin wij zaten. Het is in dit soort situaties dat jij merkt hoe diep jouw geloof in God is en wie werkelijk om jou geeft. In de eerste dagen is er een heleboel aandacht en hulp. Echter na de begrafenis, gaat iedereen terug naar hun normale leven en jij blijft achter met jouw nieuwe situatie. Het was moeilijk, heel moeilijk, maar alles wat wij als familie in staat waren om te zien was de genade van God. Hoewel de hoofdkostwinner er niet meer was, hadden wij geen financiële of andere fundamentele behoeften. Mensen die mijn moeder, mijn zus en mij hadden benaderd in de latere maanden vertelden ons dat wij er goed uitzagen. Wij namen een kijkje naar elkaar en vroegen ons af waarom de verwachting bestond dat het enige wat jij kon doen na een dergelijke ervaring was boos worden op het leven en op God? Zijn wij zo verschillend dat wij niet zijn gaan zitten in een hoekje gewoon om te rouwen voor dagen, weken, maanden en jaren? De missie van dit boek is niet het ingaan op de situatie wanneer een familielid overleden is, maar het onderschreven worden dat het nooit gemakkelijk is. Als familie meer dan ooit hebben wij ons vertrouwen in God gezet, niet wetende dat wat er gebeurd was, het begin van de weg was waarop God ons, elke één van ons, zou roepen om te dienen in Zijn huis.

Om de ontwikkelingen in mijn geestelijk leven te begrijpen, is het noodzakelijk om het proces waar mijn moeder doorheen was gegaan te begrijpen, daar zij de eerste van de familie was die God

had geroepen en zij had gehoorzaamd. Waarom ik zeg dat zij gehoorzaamde, zal ik uitleggen in het volgende hoofdstuk.

Mijn moeder was enkele jaren actief in een gebedsgroep die elke maandagochtend ontmoetingen had. Het was voor haar een van de momenten om te spreken over God en bidden tot God. De gebedsgroep was verbonden aan de Katholieke Kerk. Na het verlies van mijn vader, bleef mijn moeder de vergaderingen van de gebedsgroep bijwonen. Anderhalf jaar later, was ik getrouwd en verliet mijn ouderlijk huis om een leven als een echtpaar te beginnen met mijn man in Nederland, wat ongeveer negen duizend mijl van mijn geboorteplaats vandaan is verwijderd. Wij trouwden eind december 2003 en in januari 2004, namen wij het vliegtuig naar Nederland. Het was doeï doeï, zomer en hallo winter; Oh wat een kou. In de tussentijd, begon mijn moeder zich aan te passen aan haar leven met haar dochter die zo ver weg woonde. Dankzij de technologie van dit decennium bleven wij in nauw contact met elkaar met de nodige aandacht voor de tijdsverschillen. De maanden gingen voorbij en het werd een nieuw jaar. Op een bepaald punt in de tijd vertelde een nicht van mijn moeder haar van een predikant die een programma had elke ochtend op een lokaal radiostation. De Pastor was een nieuwe Pastor die net met een (nieuwe) Apostolische Profetische kerk was begonnen.

Haar nicht had haar verteld dat de manier waarop deze Pastor het Evangelie bracht, anders was en dat inspireerde haar. Mijn moeder, die de informatie kreeg, nam het besluit niets ermee te doen. Later, wat toe te schrijven was aan een moeilijke situatie die mijn moeder ondervond, niet door haar toedoen maar door een bekende, nam zij het besluit om een dienst van de Pastor bij te wonen van wie haar nicht haar al enig tijd geleden had verteld. Zij ging naar de dienst samen met de kennis, niet wetende dat God haar riep en niet haar

kennis. Die ervaring was één die zij nooit zal vergeten. Dit was het begin van de overstap van de familie naar het pad dat God heeft voorbereid.

Enkele jaren later, vertelde mijn moeder mij dat zij nu de woorden begreep die in de vroege jaren van 1980 tot haar waren gesproken. Het charismatische seizoen, dat in de jaren zeventig had plaatsgevonden, werd ervaren door een heleboel mensen die bekenden waren van mijn moeder. Ten tijde dat ik ongeveer drie jaar oud was, had een dame, wie zeer actief was in de charismatische beweging in de tijd dat de Heilige Geest zich had gemanifesteerd in die beweging, aan mijn moeder verteld dat zij mijn moeder met drie kinderen zag wandelend naar Jezus toe. Mijn moeder wie op dat moment gelukkig getrouwd was met één kind, had dat als een luchtige opmerking beschouwd. Zij had nog niet in gedachten om meer kinderen te krijgen en had het heel vreemd gevonden dat haar man niet was genoemd als onderdeel van de groep die naar Jezus toe liep.

Ongeveer dertig jaar later, was mijn moeder een weduwe met drie kinderen, werkende aan haar geestelijk leven en haar kinderen zijn zich bewust geworden van de bijzondere roeping die God heeft gezet op hun levens. De luchtige opmerking van vroeger was nu zo reëel geworden dat er geen twijfel over kon bestaan. Eens te meer realiseerden wij ons dat de manier waarop God werkt door onze menselijke verstand niet kan worden gerationaliseerd. Dit was niet het einde van onze wandeling over het pad dat God had ontworpen; Ik verzeker jou dat, zoals zal blijken, dit was slechts het begin.

Ik ga jou meenemen in de tijd, terug naar het moment dat ik begon te lopen op het pad. Ik woonde samen met mijn echtgenoot in Nederland en werkte bij een accountantskantoor. Ik had geen

zorgen. Wij hadden door Europa gereisd en waren bezig met het uitbreiden van onze horizon en kennis van culturen. Al snel groeide onze familie en een mooie dochter en een knappe zoon werden verwelkomd. Op een bepaald moment begon ik een leegte in mijn hart te voelen. Ik keek om mij heen, er ontbrak niets en toch had ik nog steeds het gevoel dat iets ontbrak. Ik had dat gevoel verwaarloosd en ging verder met het hier en nu totdat ik besepte dat situaties niet bij toeval gebeuren.

Tot dat moment had ik situaties in het leven beschouwd als omstandigheden die toevallig gebeuren. Ik was mij niet bewust van het feit dat God het pad aan het effenen was, dat Hij al voor mij heeft ontworpen. Op een dag belde mijn broer op om mij te informeren dat er een vacature was bij mijn voormalige werkgever op het eiland Curaçao. Wij spraken erover, maar ik vertelde hem dat spijtig genoeg, mijn familie nog niet klaar was om te verhuizen. Een paar weken later geeft hij aan mij door dat de vacature voor Manager Audit al was vervuld en wij hadden geconcludeerd dat het inderdaad nog niet de tijd was om te verhuizen. Drie weken daarna ontvingen wij informatie dat mijn schoonmoeder ziek was. Wanneer jij kinderen hebt en ze allemaal ver weg wonen, is het niet gemakkelijk voor beide partijen. Wij waren aan het nadenken over wat gedaan kon worden, in feite wie naar het eiland kon gaan en ik kreeg een telefoontje van mijn broer dat de functie opnieuw vacant was geworden. Het aannemen van de kandidaat die in het verschiep lag, ging niet door wat bij mij de gedachte opbracht dat dit een perfect moment was om te verhuizen en om dichterbij de familieleden te wonen. Met dit in gedachten, had ik, na overleg met mijn echtgenoot, gesolliciteerd naar de baan. Ik geloofde dat God mij een kans had gegeven om weer op het eiland te wonen; immers

de timing was goed en wij zouden dichterbij mijn schoonmoeder zijn.

De overeenkomst met mijn man was dat ik op korte termijn met de kinderen zou verhuizen terwijl hij naar een baan zou zoeken op het eiland en zorgdragen voor de verkoop van ons huis in Nederland, zodat hij daarna naar het eiland kon komen opdat wij opnieuw samen konden zijn. Met de verwachting dat binnen een maximum periode van zes maanden de baan voor mijn man of het verkoop van het huis zou worden geregeld, begon ik aan een nieuw hoofdstuk in mijn leven. Later zou blijken dat de plannen van God totaal anders waren, feitelijk het tegenovergestelde van wat ik had aangenomen want de woorden die geschreven zijn in 1 Korintiërs 7:5 zouden waar worden in ons leven.

1 Korintiërs 7:5 zegt: "Weiger elkaar de gemeenschap niet, of het moest zijn dat u er wederzijds mee instemt u enig tijd aan het gebed te wijden. Kom daarna echter weer samen; anders zal Satan uw gebrek aan zelfbeheersing gebruiken om u te verleiden." Achteraf gezien was mijn terugkeer naar het eiland bedoeld opdat God kon beginnen om zijn werken zichtbaar te maken in mijn leven en om mij terug te zenden naar Nederland om Zijn werk te volbrengen. Ik ben dankbaar voor het feit dat mijn kinderen de kans hebben gekregen om enkele jaren te leven in de buurt van hun grootouders wat een zeer positief effect heeft gehad op de gezondheid van de grootouders daar zij ballen moesten gooien, speetjes spelen en boeken lezen voor de kleinkinderen. Dat is geweldig, toch? Om eerlijk te zijn, alle elementen waaruit geconcludeerd kon worden dat God bezig was in mijn leven waren aanwezig en toch was ik mij daar niet van bewust. De mogelijkheid voor een baan in mijn geboorteplaats kwam tot mijn aandacht in dezelfde periode dat mijn

schoonmoeder ziek werd wat achteraf gezien maar voor een korte tijd was. Was dit allemaal toeval?

1.3 De namen van onze kinderen

Alvorens verder te gaan met het verhaal, wil ik even terug gaan naar een periode waar God de padden al aan het vereffenen was voor mij maar ik was al helemaal niet bewust van het voorgenomde.

Mijn ouders gaven mij de naam Eunice. In 1996 waren wij als familie op een reis naar het mooie eiland in het Caribisch Gebied, Puerto Rico. Wij hadden een winkel gezien die meerdere voorwerpen verkocht voorzien van de weergave van namen en hun betekenis. Wij vonden het leuk en ik had aan mijn ouders gevraagd of ik een artikel met mijn naam en diens betekenis mocht kopen. Na wat zoeken kreeg ik de goedkeuring voor de aankoop van een sleutelhanger. Ik heb de sleutelhanger nog steeds en van tijd tot tijd ik lees de tekst die er geschreven staat.

De naam Eunice⁴ heeft een Griekse oorsprong en volgens de informatie die de winkel had, staat het voor overwinning en een teken dat belemmeringen niet uit de weg worden gegaan maar liever genieten van het bereiken van de onbereikbaar.

Op zichzelf een zelf stimulerend tekst dat wanneer jij in jouw tienerjaren bent, er met andere ogen naar kijkt als wanneer jij de dertig al hebt gepasseerd. Ik besteed nu enige tijd aan de uitleg van mijn naam omdat later zal blijken dat de koppeling met de Bijbel altijd zo zuiver als water was geweest maar wij waren ons daarvan niet bewust. De tekst van 2 Timoteüs 1:5 zal werkelijkheid worden in mijn leven op een manier die ik nooit voor ogen heb gehad.

Toen ik zwanger was van mijn eerste kind, had ik de voorselectie van namen uitgevoerd door te zoeken op het internet en in de boeken naar de betekenis van en de relaties met gebeurtenissen die gepaard gingen met de namen. Mijn man en ik schreven een lijst van namen op die wij goed achten om te kunnen geven aan een kind, maar pas na haar geboorte, zouden wij beslissen welke naam het zou worden. Zo hadden wij het ook gedaan. Het moment waarop wij haar in onze armen hadden en wij door de lijst met namen heengingen, hadden wij allebei het gevoel dat zij leek op een Tiffany.

Bij de zwangerschap van mijn tweede kind, hadden wij dezelfde procedure toegepast. Wanneer onze zoon geboren was en wij door de lijst met namen gingen, had ik mijn voorkeur aangegeven maar mijn man had nog steeds twijfels. Wij waren in het ziekenhuis, een paar uur na de geboorte van onze zoon. Ik lag in het ziekenhuisbed herstellende van het harde werk en mijn man zat in de stoel naast mijn bed met de lijst met de voorgeselecteerde namen. Hij las het van boven naar beneden en vice versa. Hij nam enkele minuten om na te denken voordat hij naar mij opkeek en zei: *"Wij zullen hem de naam Timothy geven zodat hij vervolgens dezelfde initialen zal hebben als zijn zus. Wanneer brieven thuis komen gericht aan T. Anita, zullen wij ze allemaal aan Timothy geven. Als een van de brieven een liefdesbrief aan de zus blijkt te zijn, weet hij erover en zal hij de afzender leren dat niemand een spelletje speelt met zijn zus."* Ik keek naar hem en moest glimlachen voordat ik antwoordde dat wat hij voorstelde eigenlijk hetgeen was wat mijn ouders hadden moeten doen met hem, want ik heb twee broers die gemakkelijk het karwei hadden kunnen klaren. Hij keek mij aan en had een grote glimlach op zijn gezicht. Voor ons, was dat de reden waarom wij onze zoon Timothy hebben genoemd. Wij lachten

weken lang erom en wie in de eerste dagen had gevraagd waarom de keuze, was dat het verhaal om aan hen te vertellen.

Toen mijn zoon ongeveer twee maanden oud was, besloot mijn moeder om de verhalen in de Bijbel, in de boeken van 1 Timoteüs en 2 Timoteüs, op te zoeken omdat zij het verhaal van Timothy zoals geschreven staat in de Bijbel beter had willen begrijpen. Op dat moment was zij in ons huis in Nederland. Zij had de tekst van 2 Timoteüs 1:5 gelezen, stopte met lezen en riep mij om te vragen of ik wist dat volgens de tekst Timoteüs of Timothy de zoon was van Eunice.

De tekst van 2 Timoteüs 1:5 zegt: "*Ik denk vaak aan het oprechte geloof dat je grootmoeder Loïs en je moeder Eunike^C hadden en dat – daarvan ben ik overtuigd- jij nu ook hebt.*" Om eerlijk te zijn, ik wist dat niet en mijn man had zeker geen idee daarvan. Ik vertelde haar dat en ik vertelde haar weer van de reden waarom mijn man had besloten om de babyjongen de naam Timothy te geven. Op dat moment waren wij verbaasd door het toeval, echter nu weten wij dat God op verschillende manieren werkt.

1.4 De Diamant

Diamant, de edelsteen waaraan mensen op deze wereld meer waarde hebben gegeven. Diamond Source of Virginia, Inc. beschrijft op haar website wat een diamant is, waarvan het is gemaakt en het snijproces van een diamant⁵. Het snijproces van een diamant wordt beschreven als volgt: "*een nieuw ontgonnen ruwe diamant lijkt meer op een stuk glas dat is aangespoeld op een*

^C Ook wel geschreven als Eunice of Eunise afhankelijk van de vertaling die wordt gebruikt.

*strand dan op de losse geslepen diamanten en ringen met diamanten die worden verkocht in de juwelierszaken. De vaardigheid en kunst van een opgeleide diamantslijper zijn vereist om hun schoonheid prijs te geven. Terwijl ongelooflijk nauwkeurige, geautomatiseerde machines tegenwoordig worden gebruikt in sommige delen van het snijproces voor sommige diamanten, wordt nog steeds het meeste werk uitgevoerd met de hand met behulp van nauwgezette technieken die zijn doorgegeven via de generaties"*⁶.

De essentie van het proces is dat een grondstof wordt gesneden en gevormd tot een sprankelend en waardevol stuk. Jij zou jezelf kunnen afvragen waarom ik jou nu over diamanten vertel en wat het verband is met mijn geestelijk leven. Voordat ik jou de band met mijn geestelijk leven vertel, vraag ik jou aandacht te besteden aan het snijproces dat een diamant ondergaat en de relatie hiervan met de manier waarop God werkt.

Het woord van God vertelt ons in 1 Korintiërs 7:20 "Laat ieder blijven wat hij was toen hij geroepen werd". Deze woorden worden herhaald in vers 24, dus het is zeer belangrijk. Toen ik de relatie had gelegd tussen dit vers met het snijproces van een diamant, realiseerde ik mij dat God mij inderdaad vraagt om tot Hem te komen zo voldaan, gelukkig, stil, vuil, oneerlijk en ongelukkig of in welke situatie ik ook was. Hij zal mij boetseren, mij geestelijk snijden en vormgeven zodat al het goede dat Hij in mij heeft geplaatst kan schijnen. Tot daar aan toe klonk het aardig en zag het er mooi uit totdat ik besepte wat het boetseren, snijden en vormgeven vertegenwoordigde in mijn leven.

Ik kan zeker bevestigen dat ik werd geboetseerd, gesneden en gevormd, en toch in al dit proces, was God aan mijn zijde of liep

zelfs voor me. Hij heeft mij nooit alleen gelaten. Opdat jij mij kan begrijpen en jou in staat te stellen om jouw persoonlijke situaties te spiegelen aan dit proces, zal ik jou vertellen over mijn wandeling met God.

Zoals ik in het vorige hoofdstuk had aangegeven, verhuisde ik begin 2010 samen met mijn kinderen naar mijn geboorteplaats met de verwachting dat mijn man spoedig zou volgen. Ondanks de economische crisis en het feit dat de verkoop van huizen in Nederland op een dieptepunt lag, hield ik de positieve instelling dat het ons zou lukken om het huis te verkopen. Het alternatieve plan was om het huis te verhuren zodra mijn man een baan zou hebben gevonden op onze plaats van geboorte.

De dagen verstreken en er was geen verandering in de situatie. De dagen werden weken en de weken werden maanden. Ik was nog steeds optimistisch dat alles goed zou komen. In de tussentijd, nodigde mijn moeder mij uit om met haar naar de kerkdiensten te gaan. Op mijn beurt, antwoordde ik, dat ik het niet noodzakelijk achtte. Ik was blij voor haar dat zij nieuwe kracht had gevonden door de nieuwe kerk, maar voor mij, ik zou doorgaan met het bezoeken van de Katholieke Kerk. Mijn moeder respecteerde mijn standpunt dus ging zij elke week naar haar diensten terwijl ik mijn diensten bezocht, beter gezegd, als ik niet druk was met het maken van overuren. Het keerpunt in mijn leven kwam in de maand mei.

Omdat mei de maand is waarin mijn moeder haar verjaardag viert en Moederdag wordt bijna wereldwijd gevierd, besloot ik om mijn moeder op Moederdag te vergezellen naar haar kerkdienst. Ik dacht dat het mijn beslissing was, nu kan ik zeggen, het was een beslissing van God. Wij kwamen aan bij de dienst van de kerk, die destijds Iglesia Lluvias de Bendicion Curaçao werd genoemd en

wij werden verwelkomd door de aanwezigen. In hoofdstuk 4 zal ik uitleggen wat de huidige naam van de congregatie is.

Ik moet zeggen dat een paar mensen al bekend waren voor mij omdat zij thuis bij mijn moeder op bezoek kwamen. Bij aankomst was er een warme sfeer, de zorg en liefde onder het volk was duidelijk. De dienst begon kort nadat wij arriveerden. De dienst zou worden geleid door Apostel Orlando Balentina en Profetes Xiomara Balentina^D. De muzikanten begonnen te spelen en de muziek stroomde door het gebouw. Op een bepaald moment voelde ik een raar gevoel in mijn binnenste, echter ik zei tegen mezelf, overdrijf niet, er gebeurt niets. De Apostel begon te praten met het publiek terwijl hij rond liep. Ik begreep niet wat ik om mij heen zag. Een persoon vooraan aan mijn linkerhand begon te schreeuwen, een andere maakte vreemde bewegingen, en dan weer een andere was aangeraakt door de Apostel en zakte naar beneden. Ik keek ernaar en vond het zo vreemd.

Plotseling, stopte de Apostel voor mij, hij keek mij aan en zei: *"Jij denkt dat jij slim bent"*. Na het spreken van die woorden, ging hij verder met zijn wandel rond de kamer. Ik bleef achter met een heleboel vragen in mijn gedachten: wat is dit? Waarom zei hij dat? Waarom mij? Ik ben slim, toch? Ik bedoel, ik heb een Master studie afgerond? Doet hij dat met alle personen die voor het eerst komen? Ik moet zeggen dat de vragen bleven maar opkomen in mijn gedachten. Een grappige punt was dat direct na de actie van de Pastor, draaide ik me om naar mijn moeder met de expressie van

^D Apostel Orlando Balentina and Profetes Xiomara Balentina zijn ingewijd in November 2006 door de dienaar van God Apostel John Eckhardt van John Eckhardt Ministries, oprichter van de IMPACT Network en de Apostolic Institute of Ministry (AIM).

wat is dit op mijn gezicht maar ik sprak geen woord. Enige wat zij toen deed, was naar mij glimlachen.

Ik denk dat ik een deel van de dienst had gemist ten gevolge van al de vragen die opkwamen in mijn gedachten. Voor mijn gevoel duurde de dienst die dag zeer lang, maar uiteindelijk kwam het tot een einde en wij gingen naar huis. Het moment dat wij in de auto stapten, keek ik naar mijn moeder en vroeg haar wat hetgeen was dat binnen was gebeurd. Zij kwam met een soort verkoop verhaal, door te zeggen om het niet persoonlijk op te vatten, om ernaar te kijken als een nieuwe ervaring en ga zo maar door. Natuurlijk, probeerde zij mij comfortabel te laten voelen, iets wat ik zeker niet was op dat moment. Ik moet zeggen dat ondanks de bewering van de Pastor, ik nog steeds geïntrigeerd was door het vreemd gevoel in mij. Nieuwsgierig en geïntrigeerd als ik was, nam ik het besluit dat ik ooit nog een keer zou gaan enkel om te zien of al de dingen die ik de eerste keer had gezien en ervaren opnieuw gebeuren.

Het duurde een week of drie à vijf voordat ik in reine kon komen met de verklaring van de Pastor. In de tussentijd, ging ik niet naar de diensten. Vier weken na mijn eerste bezoek aan de dienst, kwam de Apostel bij mijn moeder langs en liet zijn kinderen achter opdat wij op hen konden passen. Die week kwam hij tweemaal langs en liet de kinderen beide keren over aan de zorgen van mijn moeder; iets dat niet vaak gebeurt. Op beide dagen, informeerde hij bij mijn moeder naar mij. De eerste dag, toen mijn moeder mij vertelde dat de Apostel naar mij had gevraagd, reageerde ik zeer kil. Op de tweede dag, toen mijn moeder zei dat de Apostel aanwezig was, besloot ik om naar hem toe te lopen om hem te begroeten. Dat was beleefd, nietwaar? Wij begroetten elkaar en hielden een kort gesprek. Hij vroeg mij om te participeren aan de gebedssessie op

zondagochtend om 5 uur. Deze groep verzamelt zich elke zondagochtend om te bidden voor de eredienst die rond 10 uur moet beginnen. Mijn eerste gedachte was 5 uur in de ochtend op de zondag? Het moest een grap zijn. Om toch beleefd over te komen, zei ik dat ik erover zou nadenken. Hij was blij met dit antwoord en ik was blij want ik had immers geen ja gezegd. Ik ging terug naar binnen en later vertelde ik aan mijn moeder wat de Apostel aan mij had gevraagd. Zij vroeg aan mij of ik zou gaan en ik zei dat ik erover zou nadenken.

Mijn broer, wie altijd enthousiast is voor het maken van een grap of klein beetje plagen, begon mij elke dag te vragen, vanaf het moment dat hij hoorde van wat er gebeurd was ten tijde dat hij niet thuis was, of ik naar de gebedsgroep zou gaan. Wij maakten grappen over en weer en zaterdagavond was het hoogtepunt. Hij vroeg mij om de tien minuten ga jij, ga jij morgen? Dan veranderde hij het in de uiting *"Morgen, oh morgen is de grote dag."* Dat was vervelend, maar ik was in staat om mij gedeïnsd te houden en niet in te gaan op de provocaties. Mogelijkerwijs dacht jij dat het gemakkelijk voor mij was om grappen te maken samen met mijn broer over de kerk en het gebedsteam maar diep in mij was God al een tijdje aan het werk. Op dat moment woonden mijn kinderen en ik ongeveer zes maanden gescheiden van mijn man. Mijn geduld met de situatie en de hoop voor mijn droom om een verenigde familie begonnen te versplinteren. Daar ik al de perfecte familie had verloren, wat kon ik kwijt raken door naar het gebed om 5 in de ochtend te gaan? Met dat in mijn gedachten vertelde ik mijn moeder dat ik zou gaan toen zij mij vlak voor wij gingen slapen vroeg of ik zou gaan. Vroeg wakker worden is niet mijn beste vriend, maar die zondagochtend werd ik ongeveer tien minuten na vier wakker en bereidde mij voor om te vertrekken naar de

gebedssessie. Mijn moeder had haar wekker op 4.15 ingesteld, maar zij vond mij wakker toen zij werd gewekt. Zij belde de Apostel 15 minuten later om hem te herinneren dat hij mij moest ophalen. Wij belden drie keer, maar helaas konden wij hem niet bereiken. Uiteindelijk besloot mijn moeder om te bellen met de Pastor, Pastor Renny, want zij vertelde mij dat hij de leiding had van de gebedsgroep voor mannen die samenkwamen in de buurt van mijn moeders huis.

Feitelijk waren er elke zondagochtend twee gebedssessies. Aanvankelijk had ik mij afgevraagd, deelname aan de gebedssessie van de mannen? Bij nader inzien, daar ik behoefte had aan gebed voor mijn man, opdat hij een baan zou krijgen op het eiland, leek het bijwonen van de gebedssessie van de mannen, als vertegenwoordiger van mijn man, een uitstekend idee. Mijn moeder kreeg telefonisch contact met de Pastor en legde de situatie uit aan hem waarop hij vervolgens zei dat het akkoord was dat ik mij aansluit bij de sessie daarom nam ik mijn moeders auto en vertrok naar de gebedssessie. Later zou ik via mijn moeder vernemen dat toen de Pastor mij zag arriveren bij de gebedslocatie, hij zichzelf van de groep had afgescheiden om aan God te vragen wat verondersteld wordt dat hij aan mij moest vertellen. Hij vertelde mijn moeder nadat de eredienst van die dag was geëindigd, dat in de ochtend, hij op zijn hart had kregen om mij te vertellen dat wanneer ik thuis zou zijn, om naar mijn kamer te gaan en bidden tot God en God zelf zou mij beantwoorden. Om eerlijk te zijn, kan ik mij niet precies herinneren wat de Pastor mij die ochtend had verteld. Wat ik nog weet is dat de essentie van zijn boodschap was dat mijn vragen zouden worden beantwoord. Op dat moment, boden die woorden mij kracht. De Pastor bemoedigde mij aan om de eredienst later die ochtend bij te wonen.

Ik ging naar huis met het gevoel dat ik naar de dienst moest gaan. Ik kwam thuis en mijn moeder, zoals zij mij later vertelde, had bewust niet gevraagd naar wat er was gebeurd tijdens de gebedssessie. Zij merkte wel dat terwijl zij aan het voorbereiden was voor de dienst, dat ik ook mijn kinderen begon voor te bereiden voor vertrek. Zij dacht dat iets was gebeurd, maar had niks gevraagd. Wij waren aan het voorbereiden voor de dienst en het begon plotseling te regenen. Niet een korte bui veroorzaakt door een lichte regen wolk die passeerde, maar, het was een zware regenval die gepaard ging met veel wind. Zo plotseling als het was begonnen, zo was het ook gestopt. Die dag moest de dienst plaatsvinden in een gebouw dat halfopen was, dus als gevolg van de regenval was die gedeeltelijk onder water. Wetende dat het gebouw waterlast zou hebben ondervonden, gaf mijn moeder aan dat zij enkele materialen zou meenemen om te helpen met het opruimen van het gebouw en daarom zou zij eerder vertrekken. Om voorgenoemde reden was mijn moeder zonder ons vertrokken naar de locatie van de dienst. Later ging ik met mijn kinderen naar de dienst en wat een dienst zou het uiteindelijk worden.

1.5 Het bijwonen van een tweede dienst

Die dag ging ik naar de gebedssessie in de vroege ochtenduren en later naar de eredienst, de tweede keer dat ik een eredienst zou bijwonen. Nou, is er één ding die ik jou over die dag kan vertellen en dat is dat mijn activering voor het werk van God heeft plaatsgevonden op die dag. De aanbidding was al volop aan de gang op het moment dat wij bij de dienstlocatie waren gearriveerd en ik was net op tijd zodat mijn zoon van elf maanden mee kon gaan met de bus naar de locatie waar de kinderdienst zou

plaatsvinden. Mijn dochter wilde niet meegaan met de kinderen en daar zij wat overstuurd werd, was zij bij mij gebleven in de eredienst. Later zou mijn broer, wie mij thuis had geplaagd, arriveren en naast mij plaatsnemen. Die dag waren er ongeveer tweehonderd mensen aanwezig. Wij zaten in het eerste deel van de laatste sectie aan de rechterkant van de zaal. De dienst ging door en enkele van de gebeurtenissen die ik tijdens mijn eerste aanwezigheid bij een dergelijk dienst had gezien, gebeurden ook tijdens deze dienst.

Die zondag hadden wij thuis gepland dat zodra de dienst zou zijn afgelopen, zouden wij vertrekken om de verjaardagspartij van een nicht, wie net vijf was geworden, bij te kunnen wonen. De Apostel was druk bezig met gebed voor een persoon die in een van de voorste rijen zat, toen ik besloot om te vertrekken daar mijn dochter in mijn armen in slaap was gevallen. De dienst was bijna afgelopen, dus ik draaide mij om naar mijn broer en vertelde hem dat wij best konden gaan en wij konden aan mijn moeder vragen om te wachten op mijn zoon totdat de kinderen arriveren. Plotseling hoorde ik de Apostel in de microfoon zeggen: *"Wie heeft gezegd dat ie weggaat?"* Hij begon recht naar mij toe te lopen terwijl hij de personen die in de rijen voor mij zaten, verzocht om een pad voor hem te maken door de stoelen te verwijderen. Mijn broer en ik keken elkaar verbaasd aan daar wij werden overrompeld door het zijpadje dat de dienst opging. Door de manier waarop wij met elkaar hadden gesproken, was het onmogelijk dat een persoon die twee rijen voor ons had gezeten, ons had gehoord. Hoe was het mogelijk dat de Apostel te weten was gekomen dat wij spraken over weggaan? De Apostel ging verder door de microfoon voor mijn broers gezicht te zetten en vroeg aan hem wat ik net aan hem had verteld.

Nadat mijn broer had geantwoord, vertelde de Apostel aan het publiek, dat de Heilige Geest op de hoogte was (is) van alles en dat de Heilige Geest hem naar mij had geleid. De Apostel nam mijn dochter van mij over en zij werd onmiddellijk wakker in zijn armen. Zij ging niet huilen, schreeuwen of reageren zoals kinderen doen wanneer zij net wakker zijn geworden en beseffen dat zij niet bij een persoon zijn die voor hen vertrouwd is. In plaats daarvan, legde zij haar hoofd op de schouder van de Apostel alsof hij haar vader was. Vervolgens instrueerde de Apostel mij om hem te volgen naar de voorkant van de zaal waar hij mijn dochter overhandigde aan zijn vrouw. Verbazingwekkend was dat mijn dochter niet protesteerde. De Apostel draaide zich toen naar mij toe en vertelde mij dat vandaag mijn dag van verandering is, dat na deze dag, niets hetzelfde zal zijn. Hij vertelde mij dat het antwoord waarnaar ik op zoek was door God en alleen door God aan mij gegeven zou worden en daarvoor moest ik naar mijn kamer gaan, neerknielen en mijn vragen aan God stellen. Het enige wat ik voelde toen ik vooraan stond, was een drang om te huilen. Huilen voor mijn situatie, huilen voor het feit dat ik vooraan stond, terwijl ik het niet wilde; huilen, huilen en huilen. Ik wist niet dat iemand anders ook op dat moment aan het huilen was. De Pastor, wie mij in de ochtend had verteld dat God mij zou beantwoorden, hilde ook want wat hem had aangeraakt was het feit dat de woorden die de Apostel tot mij had gesproken dezelfde woorden waren die hij had ontvangen in de vroege ochtenduren om aan mij te vertellen. God was reëel voor hem, maar tot op dat moment had hij nog niet ervaren dat een woord dat hij had ontvangen in de ochtenduren op dezelfde dag, slechts een paar uur later, werd herhaald door de Apostel. Mijn ervaring was een openbaring, of beter gezegd, een

andere openbaring van de grootheid van God voor een man van God.

Terwijl de Apostel aan het bidden was, had hij zijn hand opgeheven, naar mij uitgestrekt en raakte mij op mijn kruin. Het volgende wat ik weet is dat, ik opende mijn ogen en merkte dat ik op de grond lag. De koster hielpen mij om op te staan en de Apostel stak wederom zijn hand uit en legde het om mijn kruin terwijl hij de woorden uitsprak: *"Ik doe dit voor jouw eigen bestwil, mijn kind"*. Als ik mij niet vergis, werd dit proces herhaald drie tot vier keer en bij de laatste twee keren raakte de Apostel mij niet eens aan. Dit bleek inderdaad een ommekeer te zijn in mijn geestelijk leven. Wanneer was de dienst geëindigd? Ik had geen idee, maar na die dag, had ik geen dienst meer gemist. Al wat zou plaatsvinden na die dag kan niet worden verklaard door onze menselijke gedachten. Zelfs ik, een goed opgeleide persoon, moet toegeven dat het menselijke brein kan al de wegen van God niet begrijpen noch uitleggen.

1.6 Het antwoord

Mijn tweede deelname aan een dienst van de Kerk was geëindigd met een klapper. Als iemand mij vierentwintig uur, of zelfs twee uur, voor de dienst zou hebben verteld wat er bij de dienst zou gaan gebeuren, ben ik er zeker van dat ik hem of haar zou hebben uitgelachen. Die middag kon ik mij alleen maar afvragen wat er was gebeurd. Zodra de dienst afgelopen was, hielp iemand me, waarschijnlijk de koster, met opstaan en zette mij neer op een stoel waar ik een tijdje bleef zitten. Ik wilde naar huis, maar ik was zo duizelig met een licht gevoel in mijn benen, in één woord ik voelde mij anders. Wat precies anders was, was het moeilijkst om te

vertellen op dat moment, maar iets voelde er verschillend aan. Op een of andere manier kwam ik thuis, hoe kan ik mij niet herinneren. Die hele week bleven wij thuis praten over de gebeurtenis. Mijn moeder op een medelevende wijze terwijl mijn broer mij plaagde door mij eraan te herinneren hoe ik de dagen ervóór had gezegd dat als ik opgeroepen zou worden om naar voren te komen, dat ik zou weigeren om dat te doen. Nou, ik was niet opgeroepen om naar voren te komen, maar de Apostel kwam mij feitelijk ophalen en begeleidde mij naar de voorkant.

Die week begon ik tot God te bidden. Ik begon langzaam met kleine en korte gebeden en als de dagen verstreken, nam het gebed toe in intensiteit doch bleef aan de korte kant. Tot op dat moment had ik God de vraag nog niet gesteld zoals de Apostel en de Pastor mij hadden verteld om te doen. Ik denk dat ik bang was op dat moment om de vraag te stellen daar ik niet wist wat het antwoord zou zijn. Ik was alleen thuis op een zaterdag in de late namiddag en ik voelde de drang om te beginnen met bidden, dus deed ik dat. Ik ging naar mijn kamer, sloot de deur en begon met mijn eenvoudige gebed zoals ik de dagen daarvóór had gedaan. Plotseling was het alsof de last van de laatste maanden er nodig uit moesten en ik riep uit tot God waarom mijn leven was geworden wat het opdat moment was. Ik vroeg aan Hem waarom de dingen niet uitkwamen op de manier die ik had gepland, want ik had de perfecte familie en ik was verhuisd naar mijn geboorteplaats met het perfecte plan. Wanneer zou mijn man weer samen met ons zijn en nog vele andere vragen had ik gesteld. Na mijn geklaag, geschreeuw en alle vragen die ik gesteld had aan God, was ik in staat om mij te kalmeren en om aan God te vertellen dat ik Hem net op een nieuwe manier had leren kennen, en dat ik niet zeker was van de wijze

waarop Hij mij zou gaan antwoorden maar belangrijker nog, ik was bang om een fout te maken. Toen maakte ik mijn laatste verzoek bekend en dat was opdat God mij zou beantwoorden via iemand die hem al heel goed kent want op die manier zou ik niet de fout in kunnen gaan door zijn bericht te verwarren met valse berichten die mogelijk zijn verzonden door de vijand. Toen ik klaar was, voelde ik een grote opluchting en ik ging verder met het werk waarmee ik bezig was voordat ik begon met het bidden, zijnde het schoonmaken van het huis. Mijn moeder en broer kwamen later thuis maar ik had hen niet verteld wat er was gebeurd ten tijde van hun afwezigheid.

De volgende dag, zondag, werd ik wakker en begon met het voorbereiden van mijn kinderen zodat wij tijdig klaar zouden zijn om samen met mijn moeder naar de dienst te gaan. Wij gingen naar de dienst en een heleboel wat ik had gezien in de vorige diensten vond weer plaats, uitgezonderd mijn rol in de laatste dienst. De dienst was afgelopen en ik ging samen met mijn moeder om mijn kinderen op te halen bij de kinderdienst. Terwijl wij aan het wachten waren bij de deur riep een mevrouw mijn moeder, Ik had haar nog niet opgemerkt; vergeet niet dat dit pas mijn derde bezoek was en nou, hoeveel mensen kon ik al kennen?. Toen mijn moeder zich had omgedraaid om haar aan te kunnen kijken, vroeg zij aan mijn moeder of ik haar dochter was door naar mij te wijzen. Mijn moeder knikte om aan te geven dat ik inderdaad haar dochter was. De dame draaide zich naar mij toe en verzocht mij om naast haar te komen zitten. Ik had geen reden om niet te reageren op haar verzoek, dus nam ik twee stappen achteruit om naast haar op een bankje te gaan zitten. Later zou ik te weten komen dat deze mevrouw deel uitmaakt van het ministerie sinds het begin ervan en

dat zij daarvoor deel had uitgemaakt van een andere congregatie samen met de Apostel en het Profeet van het huis.

De eerste woorden die de dame tegen mij had gezegd, maakten dat ik meteen rechtop ging zitten. Haar eerste woorden aan mij waren: *"Mijn dochter, ik heb een boodschap voor jou van God"*. Zij ging door met: *"God vroeg mij om aan jou te vertellen dat Hij het mogelijk heeft gemaakt dat jouw man nog niet bij jou is. Het moment komt dat jullie weer samen zullen zijn, maar de tijd is nog niet gekomen. Alles zal goedkomen."*

De kamer waar de kinderdienst werd gehouden, was op dat moment vol met ouders die ook hun kinderen kwamen ophalen, maar ik had daar geen notie meer van. Enige wat ik kon doen op dat moment, na die woorden te hebben gehoord, was huilen. Ik had de dame gezien, zingend in het aanbiddingsteam zonder te weten wie zij was. Komt nog bovenop dat zij geen idee had wie ik was want zij had aan mijn moeder gevraagd of ik haar dochter was en desondanks had zij wat ik de dag ervóór aan God had gevraagd, vervuld. Ik had God gevraagd om mij te beantwoorden via iemand die Hem al goed kent. Terwijl mijn gedachten druk waren om het bericht te begrijpen, komt omdat deze nog bezig waren met de vraag hoe komt het dat de dame wist wat ik aan God had gevraagd, had mijn hart het bericht al verwerkt. Kan God echt iemand gebruiken, niet zijnde de Apostel of de Pastor, maar een regulier persoon om tot mij te spreken? Ik ging naar huis die dag benieuwd naar de wijzen hoe God werkt en verbaasd over wat er allemaal had plaatsgevonden tijdens mijn laatste minuten op de locatie waar de dienst werd gehouden.